

om, at alle ordførere, der har været på talerstolen under denne debat, har sagt, at vi ikke ønsker nogen forskelsbehandling, nogen diskrimination.

Det, der alene er spørgsmålet, er, om det mål skal forfølges gennem detaljeret lovgivning eller ej. Derfor vil jeg gerne spørge fru Anne Baastrup, når fru Anne Baastrup nu siger, at Belgien og Danmark er de eneste to lande, der ikke har en lovgivning på det her område, om det er sådan, at problemerne på dette område dokumenterbart er større i Belgien og i Danmark end i de øvrige EU-medlemslande.

Eksemplet med den pakistanske lærling er selvfølgelig et godt eksempel, men det, der er interessant ved eksemplet, er jo kundens reaktion, den kunde, der ikke vil betjenes af en pakistansk lærling. Og det ændrer vi ikke på ved en lovgivning, der påbyder arbejdsgiveren noget bestemt i ansættelsessituationen; det påvirker vi ved at lave et stykke oplysningsarbejde over for den danske befolkning.

Så vil jeg til sidst sige med hensyn til det offentlige som arbejdsgiver, at jeg har i hvert fald den antagelse, som jeg tror er rigtig, at de almindelige forvaltningsretlige lighedsgrundsætninger også gælder, når det offentlige udøver forvaltning i relation til f.eks. ansættelsessituationer. Så jeg er af den formening, at det ikke er lovmedholdeligt ud fra almindelige forvaltningsretlige grundsætninger, hvis det offentlige som arbejdsgiver diskriminerer.

Annette Just (FP):

Jeg synes, jeg er nødt til at repetere for fru Anne Baastrup, at det, jeg sagde, var, at jeg talte om ligeværdighed på arbejdsmarkedet. Og jeg mener stadig – og det mente jeg også, dengang vi havde diskussionen om mænd og kvinder på arbejdsmarkedet – at vi er ligeværdige, når vi går ud på arbejdsmarkedet, hvad enten vi er mænd eller kvinder; da er vi arbejdsmennesker. Præcis det samme mener jeg burde gælde, når man f.eks. taler om nogen, der har brune øjne, som jeg har, eller nogen af den anden nationalitet, anden religion eller hudfarve, eller hvad det nu kunne være. Vi skal være ligeværdige på arbejdsmarkedet. Det betyder ikke, at Fremskridtspartiet eller jeg går ind for, at vi skal give særbehandling til enkeltgrupper. Vi gik rent faktisk også imod særbehandling af kvinder på arbejdsmarkedet, for vi mener, at det er diskriminerende over for kvinder at give særbehandling på den måde. Så er de nemlig sat over i en

særlig gruppe. Jeg er bange for, at vi gør præcis det samme, hvis vi giver særbehandling til nogen med en anden hudfarve. Jeg mener, at det i virkeligheden ville være ganske forfærdeligt, hvis vi gjorde det.

Jeg tror, at vi skulle gøre en ting, som er meget, meget vigtigere, og som måske vil have meget større effekt, nemlig at efterleve grundlovens § 74.

Og så må jeg indrømme, at jeg er dybt forbløffet over, at ministeren efter det citat, vi fik læst højt før, kan svare, at ministeren ikke kan gøre noget, hvis arbejdsgivere i deres henvendelse til arbejdsformidlingen ønsker én speciel gruppe arbejdere frem for en anden speciel gruppe. Hvis det er ministerens fortolkning af grundlovens § 74, er der noget, jeg ikke har forstået. Og så tror jeg i øvrigt, at der er sådan ca. 178 mennesker herinde i Folketinget, der ikke har forstået det rigtigt, og så vil det da være interessant at høre, hvordan arbejdsministeren fortolker grundlovens § 74, meget mere interessant end det var for Venstres vedkommende.

Vi går ikke ind for diskriminering, vi går ind for ligeværdighed på arbejdsmarkedet, når man har lige uddannelse. Men selvfølgelig er vi også opmærksom på, at nogle af de grupper, vi taler om her, har et særligt problem, og det er deres dansk. Og dér mener jeg – men det hører måske ikke hjemme her, det er nok nærmere i Undervisningsudvalget – at vi skal gøre en større indsats for at lære dem at tale dansk, for det kan give problemer, det erkender jeg.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Fru Annette Just har en helt særlig evne til at blande tingene sammen, og jeg ved ikke rigtig, om jeg orker på det her tidspunkt efter snart 6-7 timers debat at sætte fru Annette Just ind i følgende i virkeligheden banalitet.

Vi lever i et samfund, hvor retten til at lede og fordele arbejdet ligger hos arbejdsgiverne. Det er der nogle der kan lide, og det er der også nogle der ikke kan lide. Jeg har forstået Fremskridtspartiets holdning på den måde, at man godt kan lide, at det er sådan, og når det er sådan, er det også arbejdsgiveren, der bestemmer, hvilke mennesker af dem, der bliver sendt ud fra arbejdsformidlingen, han eller hun vil ansætte. Det er det, jeg har svaret på i det brev, som i virkeligheden meget kort blev citeret af hr. Søren Søndergaard. Og det er den faktiske kendsgerning, at sådan er nu engang systemet, og det er det, som SF's forslag godt vil forsøge at